משנה · אחרונים · הגר״א · סדר טהרות

אליהו רבא על משנה מקואות

רבנו אליהו [הגר"א] ב"ר שלמה זלמן מווילנה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

אליהו רבא על משנה מקואות

רבנו אליהו [הגר"א] ב"ר שלמה זלמן מווילנה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/אליהו-רבא-על-משנה-מקואות/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
משנה א 4
משנה ג 4
משנה ד 4
משנה ה 5
משנה ז 5
פרק ב 5
משנה ב 5
משנה ג 5
משנה ו 5
משנה ז 5
משנה ח 6
משנה ט 6
פרק ג 6
משנה א 6
משנה ב 6
משנה ג 7
משנה ד 7
פרק ד 7
משנה א 7
משנה ג 7
פרק ה 8
משנה א 8
משנה ב 8
משנה ג 8
משנה ה 8
פרק ו 9
משנה ג 9
משנה ה 9
משנה ו 9
משנה יא 9
פרק ז 11
משנה ב 11
משנה ג 11
משנה ז 12
פרק ח 12
משנה ד 12
פרק ט 12
משנה ד 12
פרק י 12
משנה א 12
משנה ה 12
משנה ז 13

פרק א

משנה א

שתה טמא ושתה טהור טמא. שמא שתה הטהור אותה טפה שנפלה מפיו של טמא. וכשנטל הטהור בפיו או בידיו לשתות חשב את המים שבפה או שביד ושוב אינה בטלה הטפה ברוב אלא מטמאה את כל המשקין שבפה או שביד ושתה משקין טמאין ונטמא. וכן מילא בכלי טהור. חשב את המים כשמילאן בכלי ונטמאו כל המים שבכלי מן הטפה:

אם הדיח טמא. שהרי חשב את המים כשהדיח ונטמאו מאותה הטפה:

ואם לא הדיח טהור. שבטלה הטפה ברוב מים הטהורין שהרי לא חשב על המים שבככר שהככר מעצמו נפל. והכי תניא בתוספתא א"ר נחמיה מפני מה אמרו אם לא הדיח טהור שאין המים שבגבא עלולין לקבל טומאה עד שיתלשו הגביהן רבו הטהורין על הטמאין מפני מה אמרו הדיח טמא הוכשרו המים שבידו ונטמאו וטמאו את הככר:

משנה ג

רש"א בין שהדיח כו' טמא. דחיישי' שמא כשהגביהו נפלו כל המים שעל הככר ונשתיירה אותה הטפה ואינה בטלה ומטמאת את הככר:

משנה ד

מי בורות מי שיחין מי מערות. שהעולם נברא בשלשה דברים אמ"ש אויר מים אש. וכל אחד הוא נצרך לשלשה דברים. אויר לרוח החיוני שבו תלוי חיות האדם. ורוח המקיר להקיר עצמו ושלא ירקיבו הפירות. ורוח לזרות התבואה למזון. אש להאיר. אש לבשל. אש לשרוף. מים לרחוץ עצמו. מים לכבס כסותו. מים לשתות. וכנגדן בור שיח ומערה. בור לשתות הילכך הוא עגול שיהא יכול לשתות מכל צד. שיח הוא לכבס כסותו הלכך הוא ארוך שהארוך יפה לכבוס שצריך להוליך ולהביא את הבגד כדרך הכובסין. מערה היא לרחיצה. שבכ"מ שהוזכר רחיצה וטבילה שנינו בו מערה כמו הרוחץ במי מערה וכן בכל הטבילות שנינו בהן מערה. וכנגדן נברא העולם בעגול ושתי מרובעין:

עד שיהלכו רוב בני אדם. תניא בתוספתא בד"א בגבי שאפשר לשתות ולא יהיה מקום פרסת רגליו נכרות אבל גבי שא"א לו לשתות עד שיהיה מקום רגליו ניכרין מצא שם מקום פרסת רגלי אדם מקום פרסת רגלי בהמה גסה טמא מקום פרסת רגלי בהמה דקה טהור:

משנה ה

כשרין לחולין וליטול מהן לידים. גרסי'. דמ"ש חלה מתרומה דתני סיפא כשרין לתרומה אלא הכא לחולין וסיפא לתרומה:

וליטול מהן לידים. ליטול מהן בכלי וליתן לידים:

משנה ז

ומטבילין. כלים וידים שכשאין בו ארבעים סאה נוטלין מהן בכלי ונותנים לידים אבל אם הטביל בו את הידים לא עלתה לו לא לנטילה ולא לטבילה אבל שיש בו מ' סאה מטבילין בו את הידים ועלתה לו:

פרק ב

משנה ב

רבי יוסי מטמא. והכי נמי פליג בספק ידים ליטהר ומטמא (ידים פ"ב ד) שהן בחזקת טומאה:

משנה ג

ספק מים שאובין שטהרו חכמים. דתנן בטהרות (פרק ד ז) אלו ספיקות שטהרו חכמים ספק מים שאובין למקוה ולא פריש לה התם מאי ניהו קתני הכא ספק מים שאובין שהתירו חכמים שאמרתי לך ספק נפלו כו':

משנה ו

ור"ש מכשיר מפני שלא נתכוין לשאוב. גרסינן:

משנה ז

המניח קנקנים כו' ונתמלאו מים. ואותן מים כשרין הן. שנאמר אך מעין ובור מקוה מים יהא טהור מעין יכול אפי' שאובין ת"ל אך מעין יכול אפילו אין בו תפיסת ידי אדם כגון המניח קנקנים לנגבן ת"ל ובור יכול אפילו יש בו תפיסת ידי אדם ת"ל מקוה מים. והיינו דכתיב מעין מקוה מים בלא ו' ובור כתיב בויי"ו לגלויי דבור לרבויי אתא והנך למעוטי קאתי:

או יש בו כמעט מים גרסי'. כלומר אם עונת גשמים הוא מסתמא ירדו לתוך הבור כמעט מים שיפלו מי הקנקנים לתוכן או אם אינו עונת גשמים ויש בו כמעט מים בבור:

ישבר. ויפלו מי הקנקנים לתוך הבור ואינו צריך להמשיכן מצד הבור אלא אפי' יפלו מן הקנקנים לתוך הבור כשר שמי הקנקנים כשרין הן שאין בהן תפיסת ידי אדם. וצריך לישבר שאם יגביהם קצת יעשו שאובין בהגבהתו:

ואם לאו. שאינו עונת גשמים ואין בבור כמעט מים:
לא ישבר. ר"א לטעמיה דמחמיר בתחלה במים שאובין. דאמר רביעית מים שאובין בתחלה פוסלין את המקוה ושלשה לוגין ע"פ המים ה"נ מחמיר בתחלה בקנקנים שאין בהן תפיסת ידי אדם הואיל ומ"מ הם בכלים שאם אין בו מעט מים בבור לא ישבר שיפלו לתוך הבור:
רבי יהושע אומר בין כך ובין כך ישבר. סבר לה כרבנן דפליגי עליה דר"א ברביעית מים בתחלה וקסברי בין בתחלה בין בסוף ג' לוגין דלא חמיר בתחלה מבסוף וה"נ לא חמיר בתחלה ואפי' אינו עונת גשמים ואין בו כמעט מים בבור ישבר ויפלו לתוך הבור שמי הקנקנים כשרין הן שאין בהן תפיסת ידי אדם:

משנה ח

אם היו המים צפים ע"ג כו'. ולא נעשו שאובין מעולם הואיל ומחוברין הן למי הבור:
ואם לאו לא ישבר. אע"פ שיש בו מים בבור וביש בו כמעט מים בבור מודה ר"א בקנקנים שישבר. התם לאו תפיסת ידי אדם הן דלא ניחא ליה כלל במים שבקנקנים דלנגבן העלן אבל הכא ניחא ליה קצת וקסבר ר"א דהוי כשאובין שאפי' ביש בו מים בבור פוסלין ורבי יהושע סבר דלא הוי כשאובין:

משנה ט

אע"פ שבלע הבור את מימיו כו'. סתמא כרבי יהושע שאפי' אין בבור כמעט מים ישבר ומחלוקת ואח"כ סתם הוא:

פרק ג

משנה א

מפני שלא נקרא עליהן שם פסול. איידי דבעי למיתנא סיפא נחלק לשנים פסול מפני שנקרא עליו שם פסול. קתני נמי הכא כשרים מפני שלא נקרא עליהן שום פסול. דהכא בלאו הכי כשרים דכי נתערבו ואית בהו ג' לוגין שאובין אית בהו נמי ארבעים סאה ותו לא פסלי להו מים שאובין:

משנה ב

ה"ג כיצד הבור שבחצר ונפלו לו שלשה לוגין והאמה נכנסת לו ויוצאה ממנו לעולם הוא בפסולו עד שיצא ממנו מלואו ועוד ראב"ע פוסל אא"כ פקק או עד שיעמיד בחצר ארבעים סאה ויטהרו העליונים מן התחתונים. בור שהוא מלא מים שאובין לעולם הוא בפסולו עד שיתחשב שלא נשתייר מן הראשונים שלשה לוגין. וגירסא דקמן אתחלף

ונתערבו הדברים ראשונים לאחרונים ואחרונים לראשוני'. והכי פירושא דמילתא ת"ק סבר אם יצא ממנו מלואו ועוד תולין היוצאין בפסולין שהפסולים שבבור יצאו והכשרים מאמת המים נשתיירו בבור וראב"ע סבר אין תולין אלא דאמרי' אימא מאמת המי' יצאו כולם ושבבור נשתיירו אלא א"כ פקק האמת המים ואח"כ יצאו מן הבור מלואו ועוד דודאי יצאו מן הבור. או עד שיעמיד בחצר ארבעים סאה הן דברי ראב"ע שפסולין אלא א"כ פקק או עד שיעמיד בחצר ארבעים סאה ויטהרו העליונים מן התחתונים. והדר קתני בור מלא מים שאובין וה"נ באמת המים נכנסת ויוצאת ממנו אלא דלא צריכא ליה למיתני הכא דארישא קאי דקמיירי באמת המים שנכנסת ויוצאת ממנו והכא הואיל ומלא מים שאובין הוא בפסולו עד שיתחשב שלא נשתיירו מן הראשונים ג' לוגין ואפילו רבנן מודו במלא שאובין דמלואו לא מהני אלא מחשבין המים השאובין ומי האמה שנכנסה לתוכה שיהא לפי ערך המים יצאו מן הבור עד שלא נשתייר מן השאובין שלשה לוגין:

משנה ג

צרצור. הוא כלי שיש לה דדין הרבה והיא מלאה מים ומן הדדין שופכין המים מעט מעט:

משנה ד

מכלי אחד. אפילו ממקומות הרבה כמו מן הצרצור ומכלים משנים ושלשה מצטרפין מד' אין מצטרפין:

פרק ד

משנה א

אחד כלים גדולים. הבאין במדה שאינן מקבלין טומאה:

אמר רבי יוסי עדיין מחלוקת במקומה עומדת. ארישא קאי דקאמר רבי מאיר נמנו ורבו ואמר רבי יוסי לא נמנו ולא רבו אלא עדיין מחלוקת במקומה עומדת. דאי אשכח בחצר דקאמר ת"ק מודים קאמר רבי יוסי שנחלקו למאי נ"מ אם נחלקו ב"ש בזה הא הלכה כב"ה אלא ארישא דקאמר רבי מאיר רבו ב"ש קאמר ר"י עדיין במקומה עומדת והלכה כבית הלל:

משנה ג

לא אמרו רביעית אלא בשברי כלי חרס. כי הא דתנן בכלים (פ"ב ב) מלוג ועד סאה ברביעית:

סילון שהוא צר כו' מפני שלא נעשה לקבלה. צר מצדיה הוא דאינו פוסל שלא נעשה לקבלה הא היה בקרקרותה לקבל פוסל ולא דמי להא דתנן בכלים (פ"ב ג) הטהורין שבכ"ח סילונות אע"פ שמקבלין כלומר שיכולין לקבל קצת בקרקרותה והתם בנעשית לקבל מאליה שנרקב מחמת המים אבל הכא שעושין בידים לכך. מצד הוא דלא חשיב קבלה הא היה בקרקרותה חשיב קבלה ופוסל:

פרק ה

משנה א

כשר חוצה לו. כיון שהמים שע"ג השפה הוא כמעין מטהר את כל המים שבשוקת בהשקה כמקוה שיש בו ארבעים סאה דמעין כ"ש הוא כמקוה שיש בו ארבעים סאה:

משנה ב

ובלבד שלא יטביל ע"ג הספסל. רבי יוסי קאמר לה וטעמא קאמר הרי הוא כמקוה הואיל וע"ג ספסל אסור להטביל הרי דבר פסול מפסיק בינו לבין המעין ושוב אינו חשוב כהמעין:

משנה ג

מעין שהוא מושך כנדל. שנתייבש המעיין במקומות הרבה ברחבו והולך פסקי פסקי במקומות הנמוכים:

ריבה עליו והמשיכו. שריבה עליו מים שאובין עד שהמשיכו לכל הפלגים על פני כל הרוחב ונעשין אחד:

הרי הוא כמו שהיה. הואיל והמעין היה מושך מעצמו. במה שריבה והמשיכו לא בטלו ממה שהיה ומטהר בזוחלין ובכל שהוא:

היה עומד. שעמד המעין כלל מלהמשיך ולילך ועומד במקום א':

וריבה עליו והמשיכו. ריבה עליו שאובין עד שנתגדל המעין ומימיו נזחלין ומושכין:

שוה למקוה לטהר באשבורן. הואיל ועיקר המעין עמד ואינו מזחיל אלא בשאובין הזחילו:

משנה ה

סומך אפילו מקל אפילו קנה אפי' זב וזבה. אפי' זב וזבה סומך את המקל ואת הקנה להזחיל את הנוטפין ע"ג המקל והקנה לעשותן זוחלין ואע"פ שע"ג המקל והקנה מזחילין מעט חשוב זוחלין ואע"פ שהזב וזבה סומכין אותו והוה הזחלה ע"י טמאין:

רבי יוסי אומר כל דבר שהוא מקבל טומאה כו'. וכ"ש זב וזבה שהן בעצמן טמאים:

פרק ו

משנה ג

המקואות טהורין. ולא חיישי' שמא נתערב האמצעי לשאוב קודם שנתחבר לכשר ומיפסל האמצעי מהשאוב וכן בשאוב באמצע דסיפא לא מיפסלי הצדדין מהשאוב. דבתר דהדרי כ"ח לדוכתיה הדר לנפשיה טפי מלחבריה והמים שאובין חוזרין לעצמן יותר ממה שהולך להכשר וכן מי הכשר חוזרין למקומן יותר ממה שהולכים להשאובים ונתבטלו השאובים ההולכין להכשרין שרוב מי הכשרין החוזרים למקומם והוי רבוי והמשכה ואין השאובים פוסלין כדתנן גבי מי שאובים ומי גשמים שנתערבו בחצר ובעוקה (פ"ד ד):

משנה ה

ומטבילין אותן ומעלין אותן כדרכן. גרסינן. ולא גרסינן אלא:

משנה ו

אבל טמאים ע"ג כלי חרס. שהגיסטרא יוצאה קצת מהמים וכשהוציא את הכלים אחר הטבילה הם עדיין נגד הגיסטרא ומשקה טופח עליהן ונטמא המשקה מאויר כלי חרס ומטמא את הכלים:

אם היו המים צפים כו'. שלא נטמא המשקה טופח שעל הכלים מאויר כלי חרס שהרי לא היו הכלים באויר הגיסטרא עצמה אלא בתוך המים והמים טהורין הן שמחוברין עם מי המקוה והכלים לא נטמאו מאויר כלי חרס דאין הכלים מיטמאין מאויר כ"ח:

וידיו טמאות. ואפילו המים צפין ע"ג שהידים עצמן נטמאו מאויר כ"ח אע"פ שהמים טהורין שאין המים שבתוך התנור מבטל אויר התנור. וכל שהידים באויר התנור טמאים ואחר שעולים מן התנור אין בהמים שע"ג התנור כדי טבילת הידים:

ואם היו כו' רום ידיו כו'. שנטהרו הידים כשעולין מן התנור מהמים שע"ג התנור שנטבלו בהן שהרי יש בהן רום ידיו:

משנה יא

המטהרת כו' כמה יהא בנקב כו'. לפי' המפרשים קשיא חדא מאי כמה יהא בנקב וכי לא ידעינן שיעור לוג. ומינה ידעינן שיעור שלשה לוגין. ועוד במאי מיתרצא אחד משלש מאות ועשרים לבריכה אכתי קשיא כמה יהא בנקב ויהיה בו אחד מש"ך לבריכה. דאכתי לא ידעינן גודל הנקב שיכנס בו בבת אחת שלשה לוגין. ותו בריכה למאי קתני לה ליתני אחד מש"ך למקוה. ותו מאי שנא דתנא מטהרת ליתני מקוה של שאובין סמוך

לכשרה פחותה ממ' סאה ונקב בכותל שביניהם. אלא הכא בסדן העשוי במרחץ והיא חקוקה בה שני סילונות זה בצד זה להמשיך מים מהן לשאוב מהן אחת חקוקה עמוקה ואחת אינה עמוקה נמצא העמוקה היא תחתונה שהמים שבה נמוכים וחברתה שאינה עמוקה כל כך היא עליונה שהמים שיוצאים בה גבוהים ממים שיוצאים בתחתונה וכותל מפסיק בין השתי סילונות ובהכותל נקב מזו לזו ומים נמשכים אל הסילונות האלו משתי מקומות אחרים להתחתונה נמשכים מים שאובים ולהעליונה נמשכים מים כשרים ומהסילונות יוצאים המימות מהעליונה יוצאים המים אל בריכה וממי העליונה נעשית כל הבריכה ומהתחתונה יוצאים המים למקום אחר ואינם מגיעים לבריכה. ואמות המימות האלו נכנסים אל הסילונות ויוצאים מהם תמיד. ומשעת עשייתן היה הנקב שבין זו לזו. ושנה כאן דין הבריכה הנמשך לה המים הכשרים מהעליונה אם היא כשרה למקוה משום שחוששים שמא דרך הנקב שבין הסילונות נכנסים מים שאובים מהתחתונה להעליונה ויוצאים מהעליונה לבריכה ופוסלים את הבריכה. וקתני אם יש בנקב שלשה לוגין פסול. כלומר אם יש בנקב להלוך שלשה לוגין להעליונה ולצאת מהעליונה לבריכה עד שלא יצאו הימנה ארבעים סאה לבריכה הבריכה פסולה שג' לוגין מים שאובים פוסלים את המקוה אם נפלו בעוד שאין בה ארבעים סאה אבל מקוה שיש בו מ' סאה מים כשרים אפי' כל שאובים שבעולם אין פוסלים אותו. והבריכה הזו שנעשית ממי העליונה אם יוצאים דרך הנקב מים שאובים עד שלא יצאו מ' סאה פסולה. וקאמר כמה יהא בנקב ויהיה בו ג' לוגין. כמה שיעור הנקב שיכנסו בו מים ג' לוגין להעליונה ויצאו מהעליונה לבריכה עד שלא יצא הימנה מ' סאה לבריכה. וקאמר א' מש"ך לבריכה. כלומר א' מש"ך חלקים מה שיוצאין מהכשרים להבריכה יצאו מהפסולין. ונוכל לדעת אם נפקוק את הנקב ונעמיד כלי תחת העליונה שיצאו בו שי"ט לוגין או שאר מדה בשעה ואח"כ נסיר את הפקק ונעמיד כלי ונראה אם יצא עכשיו מהעליונה ש"ך לוגין בשעה נודע כי דרך הנקב יצא אחד מש"ך חלקים של העליונה. ואם יוצא דרך הנקב אחד מש"ך חלקים מהעליונה בין שהנקב מוציא לוג או ג' לוגין או פחות מלוג או יותר אלא שיוצא אחד מש"ך חלקים מהעליונה הבריכה פסולה. מפני שבכל מה שיוצא מהעליונה מים כשרים להבריכה יוצא מים שאובים מהתחתונה אחד מש"ך מעורבת עמו ויוצא מהעליונה כשרים שי"ט חלקים לבריכה ושאובין חלק אחד ונמצא בעוד שיצאו כשרים שי"ט פעמים ג' לוגין לבריכה יצאו עמם מהשאובין ג' לוגים לבריכה ובמ' סאה יש ש"ך פעמים ג' לוגים שהוא תתק"ס לוג וכי יצאו מהכשרים שי"ט פעמים ג' לוגים הרי מ' סאה חסר ג' לוגים ויצאו עמם מהשאובין ג' לוגין ופסלו את הבריכה

וכן מעולם אין יוצאים לבריכה מ' סאה כשרים שלא יצא קודם להם ג' לוגים שאובים שבכל יציאה ויציאה מעורבין השאובים א' מש"ך מהכשרים וכי יצאו מהכשרים שי"ט פעמים ג' לוגין שהיא מ' סאה חסר ג' לוגין יצאו מהשאובין בתוכו ג' לוגין ופסלוהו:

ורא"א אפי' התחתונה כו' כשר. שאין המים שאובים פוסלים בריבוי והמשכה כדתנן לעיל (פ"ד ד') מי גשמים ומי שאובין שנתערבו בחצר ובעוקה כו' וה"נ הא המים הכשרים רבו על הפסולין ונמשכו להבריכה. וכל הני מתני' דתנן אין מים שאובים פוסלים בריבוי והמשכה סתמא כר"א:

פרק ז

משנה ב

הכי גרסינן אבל שאר המשקים ומי פירות והציר והמורייס והתמד משהחמיץ לא מעלין ולא פוסלין כיצד מקוה שיש בו מ' סאה חסר אחת נפל לתוכו סאה מהם לא העלוהו ולא פסלוהו היה בו מ' סאה נתן סאה ונטל סאה ה"ז כשר. ול"ג פעמים מעלין ופעמים שאינם מעלים. ומתני' כל הני תלתא בבי דפתח בהו קמפרש ואזיל ומפרש ברישא מעלין ולא פוסלין והדר מפרש פוסלים ולא מעלין והדר קמפרש לא מעלין ולא פוסלין שאר המשקים ומי פירות וכו' ומפרש כיצד לא מעלין ולא פוסלים כדקמפרש באינך בבי כיצד וקאמר מקוה שיש בו מ' סאה חסר אח' וכו' לא העלוהו ולא פסלוהו משום מים שאובים. והדר קתני היו בו מ' סאה מלתא באנפי נפשה היא ואשאובין קאי שאפי' נתן לתוכו סאה שאובין ונטל סאה ה"ז כשר כיון שהיו בו מ' סאה כשרים קודם שנפלו לתוכו סאה שאובין אין כל שאובים שבעולם פוסלים אותו והרי הוא בהכשרו שאפי' נטל אח"כ סאה ה"ז כשר:

משנה ג

הדיח בו סלי זיתים כו'. שמעתא דהדיח בו סלי זיתים ודמי הצבע גרסי' בתר הנך שמעתתא דיין ומוחל. ובריש גרסי' נפל לתוכו יין או מוחל כו' כיצד יעשה כו' נפל לתוכו כו' ושינו מקצת מראיו כו' ה"ז לא יטביל בו והדר גרסי' הדיח בו סלי זיתים כו' ר' יוסי אומר מי הצבע כו'. וקמ"ל ברישא דין שנוי מראה דפסול במקוה כגון יין ומוחל והדר קתני הדחת כלים ומי הצבע לר' יוסי אין פוסלים בשינוי מראה דלהך גירסא דקמן קשיא אכתי לא ידעינן דין שינוי מראה דפסול במקוה כלל ותנא הדיח ומי הצבע לר' יוסי דלא פסלי בשינוי מראה:

משנה ז

מפני שהמים מקדמין. כשנועץ את הרגלים בטיט כשהתחיל לנעוץ עד שלא יתחבו מקדמין המים לבא בנקב העשוי בטיט מן הרגלים קודם שיתחבו הרגלים בהנקב שדרך הטיט שבמים כשנועץ בו מקל וקנה כשהתחיל לנעוץ עד שלא יתחוב המקל באים המים להנקב שבטיט העשוי מהמקל ונמצאו הרגלים נטבלים במים שבנקב הטיט ונטבלה המטה כולה כאחת במי המקוה:

פרק ח

משנה ד

כאילו לא טבלה. שהאשה נטמאה בשני דרכים בשמוש הבית ובפליטת שכבת זרע ואם טבלה אחר ששמשה ולא בדקה לכבד ביתה כאילו לא טבלה שחוששין שמא תפלוט שכבת זרע:

פרק ט

משנה ד

וכשות של קטן גרסינן. ואחציצה קאי וכשות של קטן נמי אינו חוצץ כי הנך:
לא טמא ולא מטמא. אכולהו בין אותן שחוצצין ובין אותן שאין חוצצין לא טמא ולא מטמא שאינן חבור לגוף והכי תניא בתוספתא (פ"ו) ושאמרו חוצצין ושאמרו אין חוצצין לא טמאין ולא מטמאין חוץ מקרום שע"ג המכה ואגוד שע"ג המכה וכו':

פרק י

משנה א

צלוחית שפיה שוקע. ששפתה שלמעלה שסביב פיה היא שוקעת בתוכה ואין המים באים בין השפה לדופני הצלוחית עד שינקבנה מצדה ויבואו המים דרך הנקב בין השפה ולדופן:

משנה ה

שלשלת דלי גדול ד' טפחים. שדלי גדול אינו יכול להגביהו מרחוק אלא אוחז בשלשלת מקרוב ומגביהו ודולה והוה יד עד ד' טפחים:
ושל קטן עשרה. שיכול להגביה מרחוק והוה יד עד עשרה טפחים:

משנה ז

זה חומר בשותה משקין טמאין מבנפלו עליו. גרסי'. שהן מי"ח דבר שותה משקין טמאים וטהור שנפלו על ראשו ורובו ג' לוגים מים שאובים קתני זה חומר בשותה שכל המשקים מצטרפים ובנפלו עליו אין שאר המשקים מטמאים אותו אלא מים בלבד: